

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski (przewodniczący)

SSN Jolanta Frańczak (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku R. W.

przeciwko Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 lutego 2016 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego w T.

z dnia 10 kwietnia 2015 r.,

1. oddała zażalenie,

2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 345 zł (trzysta czterdzieści pięć) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w T. postanowieniem z dnia 10 kwietnia 2015 r. odrzucił apelację strony pozwanej Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w G. z dnia 16 października 2014 r., którym przywrócono powoda R. W. do pracy u strony pozwanej na poprzednich warunkach oraz zasądzone od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.324 zł tytułem wynagrodzenia za czas

pozostawiania bez pracy pod warunkiem podjęcia pracy, oddalono powództwo w pozostałym zakresie i orzeczono o kosztach procesu.

Sąd Okręgowy wskazał, że zasady obiegu korespondencji strony pozwanej regulowała instrukcja kancelaryjna wprowadzona zarządzeniem Dyrektora Oddziału nr 1/03 z dnia 5 maja 2003 r. Zgodnie z § 4 ust. 1 instrukcji kancelaryjnej korespondencję przyjmuje kancelaria, z wyjątkiem wiadomości przesyłanych faksem i pocztą elektroniczną. Kancelaria otwiera wszystkie przesyłki za wyjątkiem przesyłek adresowanych imiennie do osób reprezentujących Oddział, wartościowych oraz dotyczących zamówień publicznych. Segreguje wpływającą korespondencję i przekazuje do właściwych komórek organizacyjnych. Powyższy tryb odbioru korespondencji nie był przestrzegany w stosunku do przesyłek sądowych adresowanych do radcy prawnego, które pochodziły z sądów funkcjonujących poza B. Dyrektor Oddziału wprowadził zasadę, że przesyłki tego rodzaju przyjmuje kancelaria i zamknięte przekazuje do sekretariatu, skąd trafiają do radcy prawnego. W kancelarii odpowiedzialnym za odbiór poczty jest główny specjalista J. S. Z ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że odebrana przesyłka powinna w tym samym dniu zostać otwarta, zarejestrowana i przekazana właściwej komórce organizacyjnej lub osobie. Kancelaria pracuje do godziny 15.00, ale przesyłki odbierane były przez pracowników do godz. 14.50, aby uniknąć pracy w godzinach nadliczbowych. Gdy doręczyciel przychodził do kancelarii po godzinie 14.50, to zdarzało się, że przesyłka nie była odbierana i zostawiał w kancelarii awizo. Nie było możliwe, aby doręczyciel pozostawił awizo po zamknięciu kancelarii. Pomieszczenie jest plombowane a dostępu pilnuje ochrona. W dniu 17 listopada 2014 r. doręczyciel InPost Spółki z o.o. dostarczył do siedziby strony pozwanej dla radcy prawnej J. S. odpis wydanego w rozpoznawanej sprawie wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 16 października 2014 r. wraz z uzasadnieniem. W związku z tym, że doręczyciel stawił się w kancelarii około godziny 15.00, korespondencja nie została odebrana przez pracownika strony pozwanej, a doręczyciel zostawił awizo, czyniąc na nim adnotację, gdzie można odebrać przesyłkę. Awizo zostało następnie przekazane radcy prawnej J. S., która odebrała przesyłkę w dniu 25 listopada 2014 r. Apelację wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego w G. strona pozwana nadała w dniu 9 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy, kierując się ustaleniami dokonanymi powyżej uznał, że apelacja jako spóźniona podlega odrzuceniu na podstawie art. 370 k.p.c. W ocenie Sądu Okręgowego 14 dniowy termin do wniesienia apelacji określony w art. 369 § 1 k.p.c. rozpoczął bieg w dniu 17 listopada 2014 r. Zatem wniesienie apelacji w dniu 9 grudnia 2014 r. było spóźnione. Powyższe stanowisko jest wynikiem przyjęcia, że odmowa odbioru przesyłki przez osobę upoważnioną, którą był pracownik kancelarii prowadzi do skutecznego doręczenia w trybie art. 139 § 2 k.p.c. Wadliwa organizacja pracy kancelarii nie usprawiedliwia możliwości awizowania przesyłek w sytuacji, gdy pracownik uprawniony do odbioru korespondencji jest obecny, a do jego obowiązków należy odebranie przesyłki od doręczyciela.

Strona pozwana zaskarżyła w całości postanowienie Sądu drugiej instancji zażaleniem, w którym zarzuciła naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. polegające na braku wszechstronnej oceny zgromadzonego materiału, błędy logicznego rozumowania, które doprowadziły Sąd do nieprawidłowego ustalenia stanu faktycznego i przyjęcia, że strona pozwana odmówiła przyjęcia przesyłki sądowej w rozumieniu art. 139 § 2 k.p.c. oraz naruszenie art. 373 k.p.c. w związku z art. 369 § 1 k.p.c. przez odrzucenie apelacji wniesionej w ustawowym terminie, wynikające z ustalenia, że termin do wniesienia apelacji winien zostać liczony od daty pozostawienia zawiadomienia o przesyłce zawierającej wyrok Sądu pierwszej instancji, a nie od daty jej faktycznego odbioru.

Wskazując na powyższe strona pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

W uzasadnieniu zażalenia podniesione zostało, iż kontestując zebrany materiał dowodowy Sąd Okręgowy z naruszeniem zasad logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego wywiódł nieprawidłowe wnioski, które mają charakter hipotetyczny. Ponadto Sądowi z urzędu powinny być znane nieprawidłowości związane z dostarczaniem przesyłek sądowych przez InPost Spółkę z o.o.

W odpowiedzi na zażalenie powód wniósł o jego oddalenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie ma usprawiedliwionych podstaw. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że kodeks postępowania cywilnego przyjął zasadę oficjalności doręczeń stanowiąc, że sąd dokonuje doręczeń przez operatora publicznego lub innego operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. – Prawo pocztowe (Dz.U. z 2008 r. Nr 189, poz. 1159 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 168, poz. 1323), osoby zatrudnione w sądzie, komornika lub sądową służbę doręczeniową (art. 131 § 1 k.p.c.). Przepisy o doręczeniach mają charakter obligatoryjny i wyłączają swobodę w tym zakresie. Nie można więc uznać doręczenia za skutecznie dokonane jeżeli nie nastąpiło według reguł przewidzianych w art. 131 i następnych k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2007 r., V CSK 155/07, LEX nr 485892 oraz z dnia 14 kwietnia 2011 r., II UZ 10/11, LEX nr 901616).

W art. 139 § 1 k.p.c. uregulowano szczególny sposób doręczenia, określane jako doręczenie zastępcze, przez złożenie w placówce pocztowej lub w urzędzie gminy lub doręczenie przez awizo. Doręczenie uregulowane w tym przepisie ma zastosowanie dopiero wówczas, gdy okaże się, że nie jest możliwe doręczenie właściwe, o którym stanowi art. 133 k.p.c. oraz art. 138 k.p.c. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, iż skuteczne doręczenie pisma procesowego nie zawsze musi polegać na odebraniu przesyłki bezpośrednio przez profesjonalnego pełnomocnika strony. Zgodnie z przepisem art. 138 § 2 k.p.c. dla adresata, którego doręczający nie zastanie w miejscu pracy, można doręczyć pismo osobie upoważnionej do odbioru pism (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 października 1998 r., II CKN 11/98, LEX nr 1214636; z dnia 3 października 2000 r., I CKN 911/00, LEX nr 532135; z dnia 22 października 2008 r., I PZ 13/08, OSNP 2009 nr 19-20, poz. 262; z dnia 22 października 2008 r., I PZ 27/08, OSNP 2010 nr 5-6, poz. 69).

W rozpoznawanej sprawie strona pozwana nie zakwestionowała ustaleń Sądu Okręgowego, że pracownik kancelarii J. S. jest upoważniony do odbioru pism w rozumieniu art. 138 § 2 k.p.c. kierowanych do ustanowionego w sprawie pełnomocnika radcy prawnej J. . będącej osobą pozostającą w zatrudnieniu w Oddziale Regionalnym Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddziału w

B. Wobec tego powinien być on odebrać w dniu 17 listopada 2014 r. przesyłkę zawierającą odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i nie było podstaw, aby korzystać z doręczenia zastępczego. Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym sprawę przychyliła się do poglądu zaprezentowanego przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 25 września 2014 r., II CZ 46/14 (LEX nr 1526616), iż odmowa przyjęcia pisma sądowego przez osobę uprawnioną do odbioru pism wywołuje dla adresata skutki określone w art. 139 § 2 k.p.c., co czyni zbędnym kolejne doręczenie jej przez awizo.

Wskazać w tym miejscu także należy, iż dokonując ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy nie naruszył zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c. W myśl utrwalonej linii judykatury, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 k.p.c., choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć równie logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne. W świetle kryteriów wyżej wzmiankowanych, tylko w przypadku wykazania, że brak jest powiązania przyjętych wniosków z zebrany materiał dowodowy, możliwe jest skuteczne podważenie oceny dowodów dokonanej przez sąd; nie jest tu wystarczająca sama polemika naprowadzająca wnioski odmienne, lecz wymagane jest wskazanie, w czym wyraża się brak logiki lub uchybienie regułom doświadczenia życiowego w przyjęciu wniosków kwestionowanych (por. między innymi wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2005 r., II PK 34/05, LEX nr 829115).

Z powyższych względów nie zasługuje na uwzględnienie zarzut strony pozwanej, że Sąd Okręgowy zaskarżonym postanowieniem naruszył art. 373 k.p.c. w związku z art. 369 § 1 k.p.c. Przyjmując, że nie było podstaw do zastosowania doręczenia wyroku wraz z uzasadnieniem przez awizo, termin do wniesienia apelacji upływał stronie pozwanej z dniem 1 grudnia 2014 r.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy na zasadzie art. 398¹⁴ k.p.c. oraz art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.

